

Ik kan er een boek over schrijven

HILARISCHE DATINGAVONTUREN

HESRON BON

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2018

Voorwoord

Nadat ik Paul Brandt van Uitgeverij Brandt als laatste van alle uitgevers in Nederland mijn manuscript heb toegestuurd en de hoop allang heb opgegeven dat er nog een uitgever met mij in zee wil gaan, krijg ik een paar dagen later een mailtje:

Beste Hesron,

Bedankt voor het opsturen van je manuscript.

Ik heb het met heel veel plezier gelezen en ik denk dat ik er wel oren naar heb. Zullen we binnenkort even afspreken? Ik zou bijvoorbeeld aanstaande vrijdag al kunnen.

Ik zal wel alvast verklappen dat het begin van je boek een drama is. De lezer zal na het lezen van je eerste saai alinea's direct afhaken. Wat zonde is, want je boek komt vanaf pagina 31 pas echt goed op gang. Het leest lekker weg en je humor is geweldig. Ook zullen veel mensen de situaties waarin je beland bent tijdens het online daten herkennen.

Copyright © 2018 Hesron Bon

Omslag: Moker Ontwerp

Typografie: Zeno

NUR 402

ISBN 978 94 92037 83 1

Toch is een van de belangrijkste dingen aan een goed boek het begin!!

Ook de cover die je zelf ontworpen hebt ziet er niet uit! Die foto van jou op dat bankje in het park waar je hand in hand zit met een opblaaspop wekt nou niet echt interesse van potentiële lezers! Evenals je zelfgekozen titel: Grijpen wat je daten kan is totaal ongeschikt! Ook heb ik zelden een manuscript gelezen met zoveel fouten erin. Maar dat is met een goede redactrice wel op te lossen.

Dus als jij nou een beetje een goed begin schrijft kunnen we kijken wat de mogelijkheden zijn.

Zie ik je vrijdag om 14:00 uur in café De Waterkant?

*Groet,
Paul Brandt, uitgever*

Dit is geweldig nieuws! Een uitgever die wil praten over mijn manuscript en mijn verhaal waarschijnlijk goed genoeg vindt om het uit te geven. Dat is toch geniaal!

Voor de grap ben ik enige tijd geleden begonnen met het opschrijven van mijn datingavonturen. Na een paar weken heb ik wat familie en vrienden mijn teksten laten lezen, en die vonden het prachtig. Maar ja, die zijn niet echt objectief. Ik kreeg van mijn vader al een staande ovatie toen ik op dertienjarige leeftijd eindelijk aap, noot, mies kon spellen.

Want ik ben eigenlijk helemaal geen schrijver, ik heb geen opleiding afgerond, nog nooit een voldoende voor Nederlands gehaald. En aan het eind van het jaar heb ik altijd de grootst mogelijke moeite om de kerst-

kaarten zonder spelfouten de deur uit te krijgen. Een lezer ben ik ook niet. Hoeveel boeken ik niet weggelegd heb omdat ze me na een paar pagina's al niet meer konden boeien. Oké, ik heb *De Heineken-ontvoering* van Kluun met pijn en moeite in zeven weken uitgelezen. Maar meer ook niet.

Het begon allemaal toen mijn vriendinnetje mij totaal onverwacht dumpte, waarna ik een leegte voelde die zo snel mogelijk opgevuld moest worden. (Ik wist trouwens niet eens dat vrouwen het ook uit mogen maken.) Er moest en zou een nieuwe liefde in mijn leven komen. Geen tijd te verliezen.

Pas nu zie ik in dat dat zo niet werkt. Een relatiebreuk heeft tijd nodig. De pijn van een gebroken hart is met niks te vergelijken. Je moet het verwerken, of je nou wil of niet. Ik had tot die breuk geen tegenslagen gekend in mijn leven. Natuurlijk, ik ben weleens ziek geweest, heb weleens een baan niet gekregen die ik graag wilde, een onbeantwoorde liefde, even krap bij kas (als je ruim twintig jaar even kan noemen). Kaal worden op mijn achtentwintigste was ook heftig. Maar dat is allemaal peanuts vergeleken bij een relatie die verbroken wordt.

Compleet van het ganzenbord geknikkerd ben ik even goed de weg kwijt geweest! Maar Tinder was de perfecte afleiding. De app heeft me erdoorheen gesleept. Ik zit inmiddels op meer dan tweeduizend matches en dat is absoluut goed voor mijn ego. Vrouwen die je leuk vinden of je willen, die verliefd op je worden. Of ze nou ruim honderd kilo wegen, zeven kinderen bij

evenzoveel verschillende vaders hebben of niet langer dan een meter vijftig zijn, doet er dan even niet toe.

Ik heb ze geteld, mijn dates, het waren er in totaal vierenvijftig. Ik heb met sommigen nog hartstikke leuk contact. Anderen stalken me dagelijks en hopen dat het nog wat wordt. Het hele Tinder-verhaal heeft mij inclusief superboosts, dineren, lunchen, concert- en festivalkaartjes een kleine vijftienduizend euro gekost! Er waren twee dames op wie ik stapelverliefd werd, maar die mij uiteindelijk niet zagen zitten.

Zo lijkt het eigenlijk altijd te gaan. De dames die mij leuk vinden zie ik niet zitten, en als ik dan eindelijk iemand leuker dan leuk lijkt te vinden, heeft zij geen trek in mij. Raar eigenlijk. De liefde is handel. De mens is naarstig op zoek naar liefde, naar een partner, naar de ware liefde en ze leefden nog lang en gelukkig. Tel het aantal datingsites maar eens, het aantal relatiebemiddelingsbureaus, de singlefeesten, Thaise en Russische trouwinkels, waar je binnenstapt om uit een papieren catalogus een van de vele vrouwen te kiezen die volgens de dame achter de balie allemaal niets liever willen dan met jou trouwen. Yeah right! En dan heb ik het nog niet eens over sekssites als Kinky.nl en seksmarktplaats.nl, de rosse buurt in Amsterdam, de clubs en glijhuizen. Het blijkt allemaal een goudmijn.

En als we dan na ons de tering gezocht te hebben, eindelijk vinden wat we willen, houdt tegenwoordig een gemiddelde relatie niet langer dan vier jaar stand. En dan begint het hele gesodemieter weer van voren af aan! Lekker vooruitzicht...

Maar Tinder was ook een geweldig avontuur. Datan, eten, drinken, zuipen, feesten, seksen en weet ik veel wat allemaal meer. Maar alleen het eindresultaat telt, hoor ik weleens, en als dat waar is ben ik helemaal geen mallemoer verder gekomen.

Toen ik op een vrijdagmiddag aan date nummer 32 vroeg of zij al wat online afspraakjes achter de rug had antwoordde zij: 'Dat wil je niet weten Hes, ik kan er een boek over schrijven.' Die avond ben ik begonnen met mijn kant van het verhaal. Dat ik niet goed kan spellen maakt eigenlijk helemaal niks uit, want met autocorrectie in Word komt het allemaal foutloos op papier. En ook voor mijn gebrek aan fantasie is een oplossing. ik schrijf gewoon precies op wat er echt gebeurd is. Dat zou zelfs iemand met de grootst mogelijke fantasie niet hebben kunnen verzinnen!

Ik antwoord:

Beste Paul,

Vrijdagmiddag is helemaal goed, ik zal er zijn. En over die kaft heb jij vast goede ideeën. Dat komt mooi uit, want mijn affaire met die pop is toch alweer een tijdje over!

Have a nice day en tot vrijdag!

*Vriendelijke groet,
Hesron Bon*

1

Het is ruim twintig graden. Ik zit met een vriendin bij het Amstel Hotel in Amsterdam, op het terras aan het water. We hebben elkaar al een tijdje niet meer gesproken, maar eens in de zoveel maanden gaan we samen ergens lunchen. Deze keer dus in een van de meest chique hotels van onze hoofdstad. We bestellen een mooie fles witte wijn en een schaal vol sushi.

‘Hé Hes, moet je kijken! Ik heb een app gedownload: Tinder. Het is een soort virtuele ontmoetingsplaats voor vrijgezellen, al geloof ik niet dat iedereen die erop staat vrijgezel is, maar het is best grappig!’

Ik kijk mee op haar telefoon en zie een rood logo met een soort vlam en allemaal foto’s van kerels voorbijkomen.

‘Kijk, ik heb al zes matches en volgende week een date met ene Ricardo. Daar ben ik al een tijdje mee aan het chatten en we gaan dinsdag een drankje doen.’

Ze laat me een foto zien van een jongen die naar mijn idee erg zijn best doet om zwoel in de camera te

kijken en swipet door naar een volgende foto waar hij met wat vrienden op het terras zit. Ik vraag haar hoe het precies werkt.

‘Nou,’ zegt ze, ‘je opent gewoon de app, vult in wie je bent, zoals je hobby’s en waar je naar op zoek bent. Je kan een leeftijdsgrens aangeven, de straal waarbinnen je zoekt en dan ploppen er gewoon allemaal vrijgezellen tevoorschijn. Vind je iemand leuk, dan druk je op het groene hartje, vind je iemand niks, dan op het rode kruisje en dan schuift die zo naar links je beeldscherm uit. En heb je iemand geliket die jou ook een groen hartje heeft gegeven, dan heb je een match! Geniaal toch?’

Ik reageer wat verbaasd. Wat is dit nou weer voor kneuzenkermis, denk ik. Een beetje online op zoek gaan naar een match...

‘En dan denk je dat dit echt iets serieus kan worden?’ vraag ik. ‘Wat een aanfluiting! Waar heb jij dit nou voor nodig? Kom je niet gewoon genoeg mensen tegen in real life, in de kroeg, op een feestje, een verjaardag, op een festival of voor mijn part gewoon in de supermarkt? Jij bent niet goed.’

‘Wat is dan het verschil? Of je iemand in het echt tegenkomt of op zo’n app? Je kan hier ook gewoon een gesprek aangaan en dan eerst kijken of het klikt. Pas als het contact leuk is, spreek je ergens af. Juist makkelijk toch?’ zegt ze, nog steeds erg enthousiast.

‘Nou, leuk voor je. Ik heb gewoon een vriendin en als ik wel vrijgezel zou zijn, ga ik echt niet met mijn kale kop op zo’n datingsite staan. Ik ben misschien geen Brad Pitt, maar ik heb nog genoeg sjans in het echte leven. Stel je komt daar een bekende tegen, dan

schaam je je toch ook kapot?’

De sushi wordt geserveerd en we bestellen nog een flesje wijn. Het zonnetje schijnt, het is prachtig zo aan de Amstel, bootjes varen voorbij en op de achtergrond begint een saxofonist te spelen. Life is good, who needs Tinder?

2

‘Hes, ik moet je wat vertellen, maar dat kan niet via de telefoon.’

‘Wat is er dan schatje, je kan me toch alles vertellen?’

Esther is mijn vriendinnetje, al twee of drie jaar, precies weet ik het niet. Een paar jaar geleden ontmoette ik haar op Ibiza, waar ik werkte als ober bij een hippe strandtent op Playa d'en Bossa. Nadat ze een hele week iedere dag met een paar vriendinnen langskwam en ik hen bediende, wisselden we telefoonnummers uit en vanaf dat moment hebben we altijd contact gehouden.

Toen ik een paar jaar later weer in Amsterdam woonde, ging ik op vakantie naar Ibiza en liep Esther daar opnieuw tegen het lijf. Dit keer was het meteen raak. Vlam in de pan! Ook eenmaal terug in Nederland spraken we een paar keer af en toen werd het echt serieus. Alhoewel, wat is serieus?

Ik ben een levensgenieter pur sang, verslaafd aan

mijn vrijheid, verslaafd aan het leven. Aan aandacht geen gebrek en er moet vooral gefeest en gelachen worden. En ik, de eeuwige vrijgezel, heb daar geen vriendin voor nodig. Een relatie is voor suffe mensen die niet alleen kunnen zijn, een relatie neem je als je rond de vijftig bent. Van die stelletjes die elkaar niks meer te melden hebben, behalve gezeur, gedoe, verplichtingen, elke week een verjaardag. Elke avond overleg, over het eten, over de kinderen, over wat te doen in het weekend en ga zo maar door. Eerste kerstdag bij haar ouders, tweede kerstdag bij jouw ouders en na verloop van tijd gaat bij haar de schaar in het haar, het lichaam zakken, de rokjes worden ingeruild voor broeken en het aantal keer seks gaat van iedere dag naar eens per maand. Smoorverliefd wordt verliefd, verliefd wordt houden van en houden van wordt een koude oorlog die iedere dag opnieuw gevoerd moet worden. Niks voor mij dus. Zonde van mijn leven. Ik zet liever mijn feestgedrag door in de hoogste versnelling.

Maar met Esther was het anders. Ze is knap, ze heeft gevoel voor humor, ze is makkelijk in de omgang, lief en altijd in voor een feestje. Zij had iets. Iets wat alle anderen niet lijken te hebben. En ineens had ook ik verkering.

Maar hoe doe je dat? Van feestbeest naar iemand met een relatie? Dan moet je er ook vol voor gaan, toch? En dus ook een hoop dingen laten...

Onze relatie was grotendeels een latrelatie, oftewel een lange-afstandsrelatie. In de weekenden was Esther bij mij in Amsterdam en gingen we lekker uit eten of thuis op de bank hangen, samen naar een feestje en leuke dingen doen. Doordeweeks belden we, appten

we en af en toe pakten we een filmpje. Vragen over de toekomst, kinderwensen en dat soort dingen, wist ik als geen ander te ontwijken. Ik vond het logisch dat Esther daarmee bezig was, we waren tenslotte allebei de dertig gepasseerd en zij stond een stuk serieuzer in het leven dan ik. Maar wat mij betreft was het nog lang niet zover.

Maar zo'n jaar of twee later begon ook ik er anders over te denken. Onrustig als ik was, had ik onze verkering een paar keer uitgemaakt, maar het elke keer net zo snel weer aangemaakt. En langzaam drong tot me door dat dit weleens de vrouw zou kunnen zijn met wie ik verder wilde, met wie ik mijn leven wilde delen. Ook ik word ouder, dacht ik bij mezelf, dus misschien eindelijk ook ietsje wijzer? Ik had net een goed contract getekend bij mijn werkgever, ik had wat geld gespaard en de sleutels van mijn nieuwe huisje in de Rivierenbuurt in mijn bezit. Ik zag ons daar al helemaal zitten. Huisje boompje koud oorlogje... Ik had meer rust in mijn hoofd en ik was klaar om de rest van mijn leven met iemand te delen. Dat ga ik haar dit weekend vertellen, dacht ik vastbesloten en in de veronderstelling dat ook zij helemaal in de gloria zou zijn.

En toen was daar dat telefoontje...

3

We hebben afgesproken bij Loetje aan het IJ in Amsterdam-Noord. Ik spring op mijn scooter en rij door de drukke straten van Amsterdam. Het miezert en de lucht is grijs en grauw. Terwijl ik door de regen rijd, spoken er allerlei gedachten door mijn hoofd. Aan haar stem kon ik al horen dat er iets niet goed zit. Haar altijd opgewekte, lieve stem klonk timide. En vreemd eigenlijk, om met je vriendin ergens af te spreken waar je normaal niet komt. Ze wilde niet bij haar of bij mij thuis afspreken, maar op neutraal terrein. En het kon niet wachten tot dit weekend... Er was dus haast bij. Er zat haar iets dwars en dat moest zo snel mogelijk worden besproken.

Vanaf het Centraal Station pak ik de pont richting Noord. Eenmaal bij Loetje parkeer ik mijn scooter en loop naar binnen. Esther zit in het uiterste hoekje aan het raam. Het miezeren is overgegaan in een stevige regenbui en Loetje is zo goed als uitgestorven. Onze blikken kruisen elkaar en ik voel meteen dat er een